

Domoortje.

Ach, 't is toch wat, om de jongste te zijn van vier broers, en dan de drie anderen zóó heel veel groo-ter, 't is toch wat, om zoo dom te zijn en dan de drie anderen zoo réél veel knapper en vlugger!

Lief klein domoortje, je bent toch een beklagenswaardig wezen-tje! Zoo bitter klein en tenger nog, ondanks je twaalf jaren, zoo'n troe-telpopje, dat in stille, niet geziene oogenblikjes nog op mijn schoot kruipt en zich tegen me aan nes-telt, waarom heb je niet wat meer gedachten daar achter 't blank voorhoofdje, onder de blonde krul-len, wat méér flinkheid, om te leeren, te werken, te doen wat jul-lie toch immers allen moeten doen, maken dat je er komt? Of waarom heb je nog niet wat minder geest en minder slimme pittige gedach-tetjes, dat we *alleen* maar mede-lijden en geduld met je hebben en niet zooals nu, niet nu eens je plagen met je groote domheid, dan weer alle geduld verliezend en boos op je zijn, en een derden keer je aanhalen en elkaar knipoogjes

geven, omdat je zoo leuk en vin-nig uit je hoekje komt.

Je brengt leven en vroolijkheid in huis, dat is waar! Want je brengt met je dartelheid je grootere broers tot stoeien en dartelen, alsof ze zijn als jij. Maar met je domheid en onbeholpenheid in 't leeren, ben je ook vaak de steen waarop ze hun spotvernunft scherpen, en dan vrees ik, kleintje, dat je vaak meer lijdt, dan we wel vermoeden.

Erg netjes ben je ook al niet. Want hoe dikwijls verried niet 't boomgroen op je kleeren, aan je handen, dat je alweer buiten had geloopt, inplaats te leeren of te werken, jij, die staag de laatste van je klasse bent, jij, die de oude, overoude Vliegende Blättermoppen in tableau brengt: „Pa, ik ben drie nummers vooruitgegaan —” en als Pa reeds een spoor van blijdschap zal vertoonen: „ja, want de twee Verhoevens en der neef zijn naar Indië terug —”

En dan lach je zoo eventjes, want je hebt geleerd, doordat de anderen spotten, te spelen met je smart.

Hoe deemoedig kom je niet aan-loopen; als ze je roepen: „Groen

twee-en-twintigje”, een bijnaam, die je te danken hebt aan je twee eeuwige gebreken, je lust tot spe-len in 't groen, en je achterlijkheid. Ik heb gezegd, dat ze 't niet moesten doen, want dat 't zoo naar voor je was en toen zeiden ze, dat je er niets om gaf — zou dat werkelijk waar zijn? Dan hebben ze met hun vernunft jou gevoel verstompt.

Maar neen — 't was eens op een' heerlijken Zaterdagmiddag, dat je naast me liep met je handen in je zakken, zoo stil en ernstig, als je niet dikwijls bent.

En toen zuchtte je zoo diep en zei klagelijk: „Hè, morgen kan ik niet mee naar de duinen, want ik moet een opstel maken — en 't helpt me toch niks, want als ik 't terug krijg, ziet 't toch heelemaal rood —”

„Wat ziet rood?” vroeg ik ver-wonderd.

„Ach, meneer krast er altijd zoo onder met rooie inkt, als 't fout is, en er deugt nooit een regel van.”

Arm kleintje! Nu was hij toch wezenlijk erg onder den indruk van zijne achterlijkheid, zijne domheid, nu was 't juiste oogenblik gekomen

te spreken van ijver, van zorgen van later, van eindelijk eens te brennen met je best te doen; nu laterde je tenminste even ernstig, maar ik was nog niet begonnen, dat je pet vloog hoog in de lucht en je danste en zong: „Ik weet wat ik weet wat! Ik maak mijn opstel en haal vast onder iederen lijnen met rooie inkt! Dat zal er rap zijn!”

Maar toen ik je van je boos voor-nemen af wou brengen, werd je geduldig, geloof ik en zei prui-vel: „Ach, dat doet *hij* ook, want 't is zóó gewend, dat ik 't niet kan. Maar 't is ook zoo moeielijk, om een opstel maken! Ik weet nooit wat ik moet doen. Hè, ik weet nooit wat! Maar nou niet boos! Toe nou!”

Avonds is het grappig en aan-trekkelijk beide, om groen twee-en-twintigje bij te wonen. Dan zit hij in eene kamer en moet werken.

Met zijn hoofd in zijne handen en de fijne vingertjes door het krulhaar woelend, leert hij — dat gaat de eerste tien minuten goed.

Maar kwam ik op mijn teenen

binnen om wat op te zoeken, deed alsof hij er niet was, teneinde hem niet te storen.

Toen een klein, spottend stem-metje: „Hè, hè — alsof ik nou blijf werken, omdat je zoo zachtjes loopt — ik kijk toch naar je — ik leer toch niet zoolang je hier bent —”

En zijn heldere oogen lachten achter zijn uitgespreide vingers.

Doch na die eerste tien minuten, dan is Jobs geduld en Salomo's wijsheid noodig om hem op zijn stoel, en ernstig aan 't werk te houden. En dan kijkt hij zoo nu en dan smeekend naar ons uit, of we hem nog niet komen verlossen uit zijne benarde positie, alleen in die kamer, achter zijn gehate boeken. Soms probeert hij een hand te pakken te krijgen, van wie even in zijne nabijheid komt; dan streelt en liefkoost hij zijne buis en zegt: „Hè — 't is zulk mooi weer — hè, hè!”

Dat is zijn lied van stormachtig verlangen naar wat *zijn* natuurtje toekomt: vrijheid; — eenvoudig genoeg is het, maar het zuchtje er achteraan en de gedweë buiging

van het blonde hoofdje over het werk maken het welsprekender aan groote lyrische zangen.

Domoortje, ik ben soms zoo be-zorgd over je! Want over twee, drie jaar zou je misschien vanzelf wel uitgespeeld, uitgedarteld zijn, en wijs worden — maar men zal je dien tijd niet gunnen. Er komt een zware tijd voor je! Men zal geen enkele maal meer lachen om je, omdat 't gauw bittere ernst gaat worden met je werk; men zal hard en streng worden tegen je, want, Domoortje, je *moet* er komen, je moet! Of je er bij zult verdrogen, of al je natuurlijke geestigheid er bij zal inschieten en er niets zal overblijven, aan je verergerde leer-domheid, je tot haat aangegroeide afkeer van werken, daar wordt niet naar gevraagd!

Domoortje, arm domoortje, voor jou en die als jij zijn, heeft de wereld geen tijd en geen plaats meer.

NANNIE V. WEHL.

Den Haag.